

Et nordisk bidrag på bispesynoden

På den igangværende bispesynode
om Guds ord i Kirkens liv og mission
talte biskop Georg Müller, Trondheim,
på den nordiske bispekonferences vegne.

Af biskop Georg Müller ¹

Jeg taler på vegne af den nordiske / skandinaviske bispekonference, som består af landene Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige.

Den nordiske bispekonference (NBK) takker Den hellige Fader for valg af tema til synoden 2008: Guds ord i Kirkens liv og mission. I en kirke i den yderste diaspora blandt kristne fra andre kirker og kirkelige fællesskaber understreger synoden betydningen af Skriften og Guds ord, som de kristne har fælles. Det bibelske samarbejde udgør et bredt forum for økumenien. I samarbejde med de nationale bibelselskaber har vi allerede i mange år benyttet bibeludgaver, der ikke er fremstillet af os alene.

Samtidig bliver dette fællesskab forskelligt opfattet og forskelligt forstået. Dette har grundlæggende virkninger på forståelsen af den kristne lære og dens anvendelse i livet. På trods af det fælles grundlag for alle kristne er det ofte ildeset at påberåbe sig Bibelen eller citere den. Derfor må Kirken i en stadig mere sekulariseret omverden finde nye veje til at give Guds ord levende rum og fremhæve de positive erfaringer med det. Guds ord er en dynamisk, ikke en statisk virkelighed, som er givet af Gud til alle mennesker og betroet til forvaltning gennem Kirken, men virksom ud fra sig selv.²

Den katolske Kirke i Skandinavien er et stærkt mindretal. I vore lande er vore egne troendes tilgang til det kirkelige fællesskab ofte vanskeliggjort og somme tider umuliggjort ved store afstande til kirken, ved den spredte bebyggelse, ved indvandringssituationen og den dermed forbundne manglende viden om Kirken, ved sproglige og kulturelle forskelligheder, som præger menneskene helt ind i familierne og også gør dem sprogløse. Den kirkelige diaspora bliver yderligere forstærket ved

¹ Indlægget blev præsenteret på tysk og er oversat af Inger Touray. Red.

² Jf. Es 55, 9-11: For så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer. For som regnen og sneen falder fra himlen og ikke vender tilbage dertil, men væder jorden, befrugter den og får den til at spire og giver udsæd til den, der vil så, og brød til den, der vil spise, sådan er mit ord, som udgår af min mund; det vender ikke virkningsløst tilbage til mig, men det gør min vilje og udfører mit ærinde.

den sociale diaspora. Denne diasporasituation rykker ind i brændpunktet for vor betragtning, når vi før i tiden har sammenlignet os med de store kirker i Europa. Vi er et mindretal i et sekulært samfund. Men når vi ser på os selv, kalder vi os ikke diasporakirke, for vi er vant til at være få.

Derfor er det af stor nytte for Kirken i Skandinavien at skænke synodens tema *Guds ord i Kirkens liv og mission* ny opmærksomhed i vor mindretalssammenhæng. Den fornyede beskæftigelse med Guds ord og Den hellige Skrift åbner nye muligheder for de troende i små fællesskaber, for erfaring ud fra troen og dermed for en styrkelse af troen. Det ringe antal indbyder til at betragte virkeligheden med surdejen³ og til at genopdage missionsgejsten ud fra dette perspektiv. Lignelsen om sæden, der vokser:⁴ Sæden, der er strøet ud af den guddommelige sædemand, vil spire frem og slå rødder. Ligesom sæden er vi strøet ud for at aflægge vidnesbyrd. Disse eksempler giver os grund til et positivt syn på Guds virkelighed i vor omverden.

Jesus Kristus er Guds Ord, der er blevet kød for os. Han lever i vore hjerter og i vort fællesskab. Som sådan er "det kristne budskab ikke kun *informativt*, men også *performativt* – det vil sige: Evangeliet er ikke kun meddelelse af noget, som kan vides; men det er meddelelse, som udvirker kendsgerninger og forandrer livet".⁵ Når mennesker lover hinanden gensidig kærlighed og på denne måde lever med Jesus i midten, bliver den livsforandrende kraft i ordet mærkbar og til at erfare. Menneskets vej til Gud er således ikke rettet mod et fjernt mål, men det bliver til nutid, som er beredt og opfyldt af Gud.

Af egen erfaring vil jeg gerne bekræfte denne virkelighed:

Vejen til Gud, som traditionelt er en vej, hvor det er mennesket, der fra livets trædemølle foretager den opstigning, som trinvis fører ad renselsens, oplysningens og foreningens vej til Gud, som er endemålet, giver gennem ordets liv umiddelbar og direkte del i det guddommelige liv. Den kristnes vej stiger således ikke op på bjerget og kræver møje og anstrengelse, men der er ved Guds nåde og almagt en vej oppe på bjergtoppen. En svigten, en synd er som et fald fra bjergets tinde ned i jordens dal. Men Gud løfter i det nuværende øjeblik igen mennesket op på bjergets tinde, hvis den pågældende er parat til det. "Du er hellig, hvis du straks og i det aktuelle øjeblik er hellig", sagde Chiara Lubich.

Jeg er i den lykkelige situation, at jeg kan leve et fællesskabsliv med en række medbrødre i det biskoppelige embede. De nye kommunikationsmidler gør det muligt til hver en tid at træde i forbindelse med hinanden og være med til at dele erfaringer fra vort liv med Jesus i vor midte. Vi mødes i sommerferien og lever i enhed med Jesus i vor midte. Vi lover og erklærer hinanden denne enhed og samler erfaringerne med livets ord, et ord fra Skriften. Denne udveksling af erfaringer giver liv og energi, i den sker der evangelisering. For det er ikke os, der handler, men det er Jesus selv, der handler.

Kirken i Skandinavien bidrager til "at gøre Kirken til et fællesskabets hus og skole".⁶ Dette er ifølge pave Johannes Paul II den store udfordring, som vi i det begyndende tredje årtusind er konfronteret med, og som vi i Skandinavien tager op.

³ Jf. Matt 13,33: Himmeriget ligner en surdej, som en kvinde tog og kom i tre mål hvedemel, til det hele var gennemsyret.

⁴ Jf. Mark 4,3-8: Hør her! En sædemand gik ud for at så. Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op. Noget faldt på klippegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord; og da solen kom højt på himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod. Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det, så det ikke gav udbytte. Men noget faldt i god jord og gav udbytte; det voksede op og groede, og noget bar tredive og noget tres og noget hundrede fold.

⁵ Jf. Benedikt XVI, rundskrivelsen *Spe Salvi*, 2. **Klik her** for at se denne tekst (dansk).

⁶ Pave Johannes Paul II, skrivelsen *Novo Millennio Ineunte*, 43. **Klik her** for at se denne tekst (dansk).